

ми съсь зло пълно; за това ми е добро не иди.—Ако съ добры дрѣхи съмь, радостенъ бѣхъ, чи ще ми речяхъ уменъ; ако ли съмь съ дългы и черны дрехы, радостенъ бѣхъ, чи ще ми речяхъ Светинъ. Ако се смѣж и разговарямъ, ще ми речяхъ, да съмь добръ и вѣренъ пріятель; ако ли брожъ брожницы, ще ми рекать: ти си брате добръ калугеръ; защо много ходишь и се трудишь, торба на рамо носишь, нити се умывашъ, нити браджъ чешишь.—Ахъ! това ли ми сърдце жали? дыва моя светина! Ахъ добро, не идвай въ таквози сърдце!—Що търсихъ азъ брате; неможихъ добро-то да намеря; защо при мене го нема.—Но Боже помози дойде ми сега на умъ дѣ е добро-то, и тебе ще го кажа, за да познаешъ и разберешъ, чи съмь ти азъ първый пріятель.

Добро-то е брате, остало въ Рай; кога-то сжъ го Адамъ и Ева изгубили. До като го не были изгубили, были прости, и имали сякожъ чистотъ въ ума си, были наги; (Быт, 2, 12.) но се не срамували, нито си наготъ познавали. Но като туко добро изгубили, начнали съ листи да се покрыватъ (Быт. 3, 7.) и въ железо да сжъ се обковали, пакъ се отъ Бога не быхъ скрили. Видѣ ги наги, испжде ги вѣнь; (Быт. 3, 24.) тога и добро-то остало въ Рай.

Който брате въ Рай иде, съ Божиѣ-та помощъ тамъ добро-то ще намѣре.

